

Štev. 1.

V Ljubljani, januar 1924.

Letnik XXV.

Petar Mrkonjić.

(1875—1921)

Za krst častni i slobodu zlatnu!

Ercegbosanska krščanska raja
od bolesti vije se v okovih,
zemljo rodno vroča kri napaja,
plamen gospodari po domovih,
polumesec o vsevladju sanja,
križ v ponižanja temò naklanja.

Krik oskrunjene časti devištva,
dece jok in mater tiha groza,
nema bol junakov mučeništva,
opustošena ravan in loza
narod vnamejo k osvetni vstaji:
zmaga ali smrt naj pride raji!

Petar Mrkonjić začuje klice,
bratom na pomoč se naglo dvigne,
srd razpali mu junaško lice
in k zakletvi meča jeklo švigne:
„Z mano vsak, ki v srcu ti je vera,
že prepolna je trpljenja mera!“

Zgrne se ob njem sokolov jata,
v prsih volja, v pesti nož in strela;
Srb objame si Slovenca brata,
kri Hrvatu v žilah polje vrela,
ena jih naloga složno družī,
večni pravdi ena duša služi!

V prah razmelje skalna se pečina,
a junaštvo Petru ne uplahne,
prva njemu skrb je domovina,
zanjo se mu sila vsa razmahne,
njej živi in zanjo sam četuje,
zanjo z njim se z bratom brat vojuje.

V njem je krvca Karadžordževića;
vnuk sokola sivega seljaka
vsem je borcem jasna, živa priča,
kaj poziv je in poklic junaka:
Ena mati — domovina ena,
zanjo žrtev težka ni nobena!

Bije Mrkonjić preljute boje,
trn opleta mu ponosno glavo,
a ko k zmagi dvigne hrabre roje,
loror ga ovije z večno slavo,
in iz smrtne žetve prekrvave
spne se prapor svobodne države!

Z njega se sijajem tropramenim
kiti zemlja naša vsa prostrana,
in proslavlja s spevom ga ognjenim
vsaka duša mu v ljubezni vdana.
Veličina Petra k nebu zrasede,
rodni svet ga v pokoj sprejme vase! —

E. Gangl.

